

Arrest

nr. 231 717 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN HERREWEGHE
Koningin Astridplein 12
9900 EEKLO**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROEGIERS, die loco advocaat M. VAN HERREWEGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A. D. R., L. (...)
geboortedatum: 01.12.1972
geboorteplaats: Camamu
nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 25/04/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarig kind geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de Burgerlijke Stand geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"OVERWEGENDE dat de bestreden beslissing is aangetast door nietigheid wegens schending van het redelijkheidsbeginsel, artikel 6 EVRM, artikel 13 EVRM en artikel 8 EVRM.

Dat de onredelijkheid, waartoe geen enkele overheid in dezelfde omstandigheden toevlucht behoort te nemen, erin bestaat dat de verblijfstitel al enige tijd verstreken was sinds juli 2018, en de dienst vreemdelingenzaken pas op 3 oktober 2019, meer dan een jaar later, een beslissing neemt, opvallend genoeg twee weken nadat verzoekster een verzoekschrift had neergelegd bij de familierechtbank;

Dat de overheid in die omstandigheden de meest schadelijke weg kiest om verzoekster zo hard mogelijk te treffen en te verhinderen dat zij haar aanspraken op een efficiënte wijze kan doen gelden in een procedure, door nu pas te insisteren op uitwijzing, vlak nadat zij kennis kreeg van de betwisting voor de familierechtbank, terwijl zij het verblijf reeds meer dan een jaar gedoogd had;

Dat dit in een rechtstaat niet de houding is die mag worden verwacht van een zorgvuldige en redelijke overheid te goeder trouw;

Dat de overheid de gelegenheid moet bieden aan de rechtzoekende om voor de rechter te verschijnen;

Dat misbruik van procedures of dilatoire strategieën (hetgeen in casu volstrekt niet aan de orde is) kunnen worden gesanctioneerd door de rechter zelf en de overheid de toegang tot die rechtbanken niet onnodig mag bemoeilijken, wanneer dit niet vereist is voor de handhaving van de openbare orde of een doelstelling van algemeen belang;

Dat het verblijf van verzoekster in België noch de maatschappelijke orde verontrust noch het openbaar belang verstoort, mede gelet op het feit dat de overheid zich meer dan een jaar lang een inerte attitude heeft aangemeten;

Dat verzoekster in die omstandigheden in alle redelijkheid de kans dient te worden geboden om de toestand te regulariseren door middel van een gerechtelijke procedure zonder het land te worden uitgezet;

Dat verzoekster immers op basis van art. 6 EVRM het recht heeft om de meest passende procedures aan te wenden en om aanspraken te laten gelden op de meest efficiënte wijze, én dat op de overheid omwille van de passieve medewerkingsplicht die op de partijstaten rust in het kader van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, deze rechtsmiddelen niet onnodig mag frustreren of tegenwerken, wanneer er minder verregaande alternatieven mogelijk zijn, al dan niet ingeval van een dwingende reden van algemeen belang die dergelijke maatregelen noodzakelijk maakt;

Dat in casu een persoonlijke verschijning voor de familierechter inherent verbonden is aan de aangewende procedure, welke effectiviteit zal verliezen en minder slaagkansen zal kennen, wanneer door een maatregel van de overheid aan verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich in persoon naar de rechtbank te begeven;

Dat er in casu geen dwingende reden van algemeen belang is om verzoekster onmiddellijk uit te wijzen en haar de kans te ontzeggen om in persoon voor de familierechter te verschijnen, mede gelet op het feit dat de overheid het "onregelmatig" verblijf meer dan een jaar gedoogd heeft;

Dat in casu, zelfs in het ondenkbare geval dat een dergelijke dwingende reden van algemeen belang zou bestaan, de maatregel om verzoekster onmiddellijk uit te wijzen en haar de mogelijkheid te ontzeggen zich in persoon tot de gevatte rechter te wenden, niet proportioneel is;

Dat wat dit aspect betreft ook art. 13 EVRM aandacht verdient, nu verzoekster recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om een eventuele schending van haar rechten onder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, aangaande de weigering van haar wettelijke samenwoning, op een efficiënte wijze voor de leggen aan de bevoegde rechter, en de onmogelijkheid om voor deze rechterlijke instantie in persoon te verschijnen met het oog op verhoor en bevraging teneinde de betwiste affectieve relatie te kunnen beoordelen, een onevenredige belemmering van dit recht uitmaakt;

Dat verzoekster bovendien een gezin vormt met dhr. H. (...) en diens minderjarige zoon en met hen een gemeenschappelijke huishouding voert;

Dat een scheiding, zelfs tijdelijk, van deze feitelijke gezinstoestand op basis van art. 8 EVRM een onevenredige inbreuk zou vormen op het privaat en familiaal leven dat verzoekster tot op vandaag heeft opgebouwd en dat de overheid haar in die tijd liét opbouwen;

Dat de feitelijkheden die aanleiding gaven tot de door verweerster geciteerde rechtspraak verschillen;

Dat in het aangehaalde arrest van 27 mei 2009 nr. 27.844 gewezen door Uw raad, een beroep tegen een beslissing inzake machtiging tot verblijf aan de orde was, terwijl het in onderhavig geval gaat over een bevel om het grondgebied te verlaten na een periode van daadwerkelijk en gedoogd verblijf;

Dat in het aangehaalde arrest van 27 mei 2009 nr. 27.844 gewezen door Uw raad, werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet toelichtte welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij had op het Belgisch grondgebied om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vevat in artikel 8 van het EVRM;

Dat enerzijds het recht op eerbiediging van het familiaal leven meer beschouwing dient gegund wanneer de overheid zelf toeliet om geruime tijd in België te verblijven na een verlopen verblijfstitel, om aldus dit familiaal leven op te bouwen tijdens een periode van illegaal verblijf, en dat deze periode te onderscheiden valt van de tijdsspanne waarin de overheid een initiële aanvraag tot verblijfsmachtiging beoordeelt maar (nog) geen toestand gedoogt die strijdig is met een eerdere beslissing;

Dat partijen immers tijdens een gedoogperiode hoe langer hoe meer verwachtingen kunnen koesteren dat zij nauwe socio-affectieve en familiale banden mogen aangaan in het land waar zij verblijven, terwijl tijdens een beoordelingsperiode, tot aan de beslissingsdatum, een dergelijke evolutie in de vooruitzichten minder voor de hand liggend is, omdat het officiële standpunt van de overheid nog niet werd meegedeeld;

Dat verzoekster anderzijds toelicht, en aantoont op basis van het voorgelegde fotomateriaal, dat zij de zorg voor de minderjarige zoon van haar Belgische partner op zich neemt na de schooluren wanneer haar partner nog aan het werk is, de huishoudelijke taken behartigt, betrokken is bij allerhande

vrijtijdsactiviteiten (voetbalwedstrijden), regelmatig op uitstap gaat met haar partner, en steeds aanwezig is op familiale bijeenkomsten met de ouders en zussen van haar partner, en derhalve een oprechte affectieve relatie heeft met dhr. H. (...), diens zoon en ouders, zodat voldoende intense contacten blijken.

Dat de motieven van de overheid bijgevolg grondslag missen en uitgaan van een verkeerde rechtsopvatting inzake de interpretatie van de geciteerde jurisprudentie;

(..)

OVERWEGENDE dat kan worden besloten dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt alsmede artikelen 6,13 en 8 EVRM, en derhalve moet worden vernietigd;”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Verzoekende partij betwist geenszins dat haar regelmatig verblijf thans verstreken is. Derhalve moet de verwerende partij in dat geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij afleveren. Haar betoog dat haar verblijf al verstreken is sinds juli 2018 en de verwerende partij de bestreden beslissing pas op 3 oktober 2019 heeft getroffen doet aan deze vaststelling geen afbreuk en maakt evenmin dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Het loutere feit dat er enig tijdsverloop was tussen het verstrijken van het regelmatig verblijf en de vaststelling hiervan door de verwerende partij met als gevolg het treffen van de thans bestreden beslissing maakt niet dat de verwerende partij niet meer vermocht over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat zij enige schade heeft ondervonden hierdoor. Zij betoogt wel dat de bestreden beslissing genomen werd twee weken nadat zij een verzoekschrift heeft ingediend bij de Familierechtbank waardoor zij verhinderd wordt haar aanspraken op een efficiënte wijze te doen gelden in die procedure, maar de Raad wijst erop dat een dergelijke procedure voor de Familierechtbank geen enkele invloed heeft op haar onregelmatige verblijfssituatie zodat de verwerende partij wel degelijk vermocht de bestreden beslissing te treffen. Bovendien kan de verzoekende partij haar belangen laten behartigen door haar advocaat. Immers ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen. Evenmin toont zij aan dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Indien de procedure bij de Familierechtbank er bovendien toe zou leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, dan staat het de verzoekende partij vrij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag in te dienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Ook het betoog van verzoekende partij dat zij de openbare orde of het openbaar belang niet verstoort, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat het regelmatig verblijf van verzoekende partij verstreken is, conform de terzake geldende wettelijke bepaling in beginsel moet overgaan tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

2.4. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer

heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Daarenboven wijst de Raad erop dat het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn niet absoluut is. Verzoekende partij kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat, zoals zij in huidige procedure ook heeft gedaan.

2.5. Verzoekende partij ontwaart voorts een schending van artikel 8 EVRM en wijst op haar gezinsleven met haar voorgehouden partner en diens minderjarige zoon. Zij stelt op grond van fotomateriaal aan te tonen dat zij zorg draagt voor de minderjarige zoon na de schooluren wanneer haar voorgehouden partner aan het werk is en dat voldoende intense contacten blijken met de partner, het kind en de familie.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wat betreft de samenwoning van verzoekende partij met haar voorgehouden partner heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

"Het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarig kind geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de Burgerlijke Stand geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er in eerste instantie op wijst dat de loutere samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf en dat de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd werd.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een loutere samenwoning met een Belgische onderdaan geen automatisch recht geeft op verblijf.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De Raad benadrukt nogmaals dat het louter samenwonen van personen niet inhoudt dat deze personen ook een beschermenswaardige relatie met elkaar hebben. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij getracht heeft een wettelijke samenwoning aan te gaan met de voorgehouden partner maar dat uit onderzoek van het parket is gebleken dat het gaat om een schijnsamenwoning nu de intentie van minstens één van de partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Ten gevolge hiervan heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand op 13 augustus 2019 beslist tot weigering van melding van de verklaring wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters.

Noch uit het administratief dossier noch uit de foto's die de verzoekende partij thans voegt kan blijken dat verzoekende partij en haar voorgehouden partner een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM hebben. De foto's die de verzoekende partij thans voegt zijn niet meer dan niet gecontextualiseerde afbeeldingen van verschillende personen waaruit hoegenaamd niet kan blijken dat verzoekende partij daadwerkelijk een beschermenswaardige gezinsrelatie onderhoudt met haar voorgehouden partner (en bij uitbreiding diens minderjarig kind) in de zin van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede, zelfs al zou het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en de voorgehouden partner moeten aangenomen worden, dan nog benadrukt de Raad dat verzoekende partij reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat er hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst.

Waar verzoekende partij nog stelt dat in casu niet op voldoende wijze rekening werd gehouden met de belangen van het kind van haar voorgehouden partner wijst de Raad er op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. Immers blijkt uit niets concreets dat zij wel degelijk zorg draagt voor het kind na de schooluren of nog, dat haar voorgehouden partner enkel maar beroep kan doen op verzoekende partij om deze taak op zich te nemen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij enige betrokkenheid toont ten opzichte van het kind van haar voorgehouden partner is onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij een dermate zorgdragende figuur is voor het kind dat hiermee rekening had moeten gehouden worden.

Waar verzoekende partij nog meent dat haar recht op privéleven geschonden wordt dient de Raad vooreerst vast te stellen dat verzoekende partij op geen enkele concrete wijze het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. Dit mede gelet op de korte tijdsperiode waarbinnen verzoekende partij op het Belgische grondgebied verbleven heeft en het feit dat dit verblijf grotendeels illegaal was. Er liggen geen concrete gegevens voor van enige professionele of intense sociale belangen waaruit kan blijken dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd. Voor zover toch moet aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, quod non, dan nog blijkt uit het betoog van de verzoekende partij evenmin dat er hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. Verzoekende partij heeft een veel langer leven opgebouwd in Brazilië dan in het Rijk en is pas op 46-jarige leeftijd in het Rijk toegekomen. Het is onwaarschijnlijk dat zij thans anderhalf jaar na de binnenkomst in België haar vroeger privéleven in het herkomstland niet kan heropnemen. Er kunnen geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk privéleven in Brazilië.

De Raad benadrukt nog dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij anderhalf jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het subjectieve betoog van verzoekende partij waar zij meent dat zij "gedoogd" werd door de overheid en daarom meer belang moet gehecht worden aan haar banden in België doet aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk.

Ook op dit vlak maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Aangaande de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen van diverse bepalingen van het EVRM werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending hiervan inhoudt.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER